

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

തേത

စိစဉ်သည်

စိဉ်သည့်

မိတ္တီအုတ်ကောက်

ပြောရဦး

၈၆၈

ကဝေဇီ

နတ်လူသစ်

ဘိုးသားဒင်

မဲဝါကို ကိုက်တဲ့ မိကျောင်း

ကျုပ် ကိုဆိတ်ဖွားနဲ့ အောက်ပြည်လိုက်သွားတာဗျ။ ကိုဆိတ်ဖွားနဲ့ အောက်ပြည်ကို သုံးလေးခါလောက် ကျုပ်လိုက်ဖူး တယ်လေဗျ။ "ပင်လယ်စုန်း"တို့ ၊ "ကျွဲလူးအိုင်သရဲ"တို့ ၊ "အင်းကြီး တစ္ဆေ"မှာ ကျုပ် ရေးခဲ့ဖူးတယ်ဗျ။

ကိုဆိတ်ဖွားက တစ်နှစ်တစ်ခေါက် အောက်ပြည်ဆင်း တာဗျ။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း ပင်လယ်အထိ သွားသဗျ။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း မြစ်ဝ ကျွန်းပေါ်ဘက်ကို သွားတယ်ဗျ။ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်တွေ သွားဝယ်ပြီး အညာမှာ ပြန်ရောင်းတာလေ ဗျ။ လက်ငင်းရော အကြွေးရော ရောင်းတာဗျ။ နှမ်းပေါ်ပေး၊ ပဲပေါ်ပေးနဲ့ ချထားလိုက်တော့ အောက်ပြည်ကို နောက်တစ်ခါ ဆင်းကာ နီးတော့မှ ပဲ သူ့ငွေတွေက စုံတော့တာပါဗျ။

ကိုဆိတ်ဖွား နာမည်က ကိုသောင်းပါဗျ။ ကျုပ်တို့ ရွာက မဆိတ်မနဲ့ အကြောင်းပါလို့ သူ့ကို ဆိတ်မ ယောက်ျား ဆိတ်ဖွားလို့ ပြောင်ခေါ်ရင်းကနေ နာမည်က မြဲသွားတာဗျို့။ ကျုပ်တို့ ရွာမှာ က ကိုသောင်းချည်း သုံးယောက်လောက် ရှိတာဆိုတော့ သူ့ကို ဆိတ်ဖွား ငသောင်းလို့ ခေါ်ကြတာဗျ။

"တာတေ မင်းလည်း အောက်ပြည် မရောက်တာကြာပေါ့၊ ဒီနှစ်

တော့ လိုက်ခဲ့ဦးလေကွာ"

လို့ ကိုဆိတ်ဖွားက ကျုပ်ကို ခေါ်တာဗျ။

"ဒီနှစ် ဘယ်ဘက်ကို သွားမှာ တုံးဗျ လေးလေးဆိတ်ဖွား ရဲ့ "

"ဒီနှစ်တော့ ဘိုကလေးဘက်ကို ဆင်းပြီး ငါးပိ၊ ငါးခြောက်တွေ ဝယ်
မလို့ ကွ၊ ငါးရဲ့ခြောက်တွေတောင် ငါ ကြိုပြီးမှာ ထားပြီးပြီ"

"ဘိုကလေး ဘက်တော့ ရောက်ဖူးချင်သားဗျ၊ မိန်းမလှ ကျွန်းကို ကျုပ်
ပဲ အားကြီး စိတ်ဝင်စားတာ"

ကျုပ်က နဂါး ဆေးပေါ့လိပ် ကလေးဖွာရင်း ကိုဆိတ်ဖွားကို ပြော
တာဗျ။ ကျုပ်ပြောတာကို ကြားတော့ ကိုဆိတ်ဖွားက အံ့သြသွားတဲ့
ပုံပဲဗျ။

"မင်းက မိန်းမလှကျွန်းကို စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုတာ ဦးရှင်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားလို့ လားကွ၊ တာတေရ"

ကိုဆိတ်ဖွားက ကျုပ်ကို လေးလေးနက်နက် မေးတာဗျ။

"ဟုတ်တယ် လေးလေး ဆိတ်ဖွားရဲ့ ၊ ကျုပ်က ဦးရှင်ကြီးကို
လွှတ်ပြီး စိတ်ဝင်စားတာဗျ"

"ဟေ...ဟုတ်လားကွ၊ မင်း ဦးရှင်ကြီး အကြောင်းရော သိလို့ လား
တာတေရဲ့ "

ကျုပ်က သောက်လက်စ နဂါး ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို ဆေးလိပ်ခွက်ထဲ
ချထားလိုက်ပြီးမှ ပြောတာဗျ။

"ကျုပ် ကြားတော့ ကြားဖူးတယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ အကြမ်း ဖျင်းလောက်ပဲ
ကြားဖူးတာဗျ"

ကိုဆိတ်ဖွားက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ရေနွေးကြမ်းကို ဖူးခနဲ နှစ်
ကျိုက်လောက် သောက်ချလိုက်တယ်ဗျို့။

"မင်းသိချင်ရင် ဦးရှင်ကြီးရဲ့ ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို ငါ ပြောပြပါ့မယ်
ကွာ"

"ဟာ ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ဦးရှင်ကြီး အကြောင်းကို ကျုပ် သိပ်သိချင်တာ
ဗျ"

ကိုဆိတ်ဖွားက ကျုပ် တည်ထားတဲ့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ် ကလေးကို
အားရပါးရ ဖွာလိုက်ပြီးတော့မှ ပြောတာဗျို့။

"ဒီလိုကွ တာတေရာ၊ ဦးရှင်ကြီးရဲ့ မူလအစက မွန်တွေ ပိုင်တဲ့ ဟံသာ
ဝတီ ပဲခူး နယ်ဘက်ကကွ၊ မွန်လူမျိုးလား၊ ဗမာလူမျိုး လားတော့ ငါ
သေသေချာချာ မသိဘူး၊ သူ့အဖေကတော့ စည်တီး ရွာသူကြီးပဲကွ၊
သူကြီးသားဆိုတော့ ဦးရှင်ကြီးရဲ့ ငယ်ဘဝလေးက အဆင်ပြေမယ့် ပုံပဲ
ပေါ့ တာတေရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးရှင်ကြီးက ကံမကောင်း ရှာပါဘူးကွာ၊ သူ
လူလား မမြောက်ခင်မှာ ပဲ သူ့အဖေ သူကြီး ကွယ်လွန်သွားတာတဲ့ ဟေ့၊
ဒါပေမဲ့ ထူးထူးခြားခြား ပါရမီပါတဲ့ စောင်းအတတ် ပညာကြောင့်
ဦးရှင်ကြီးက ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်ကတည်းက သူ့အမေ ဒေါ်ဖြူကို စောင်း
တီးပြီး ရှာဖွေ ကျွေးသတဲ့ ဟေ့"

"ဟာ...ဒါ ဆိုရင်တော့ စောင်းတီး တော်တော်ကို ကောင်းမယ့်ပုံပဲဗျ"

"ဟာ တာတေရာ၊ ကောင်းဆို ဒီကနေ့အထိ ဦးရှင်ကြီးကို ယှဉ်ပြီး
တီးနိုင်တဲ့ စောင်းဆရာ မပေါ်သေးဘူးတဲ့ ဟေ့၊ ပြီးတော့ မင်းမှတ်ထား
ကွ၊ ဒီကနေ့အထိ ငါတို့ နိုင်ငံမှာ စောင်းကို ကြေးစားတီးပြီး အသက်မွေး
ဝမ်းကြောင်း ပြုတော့မယ်ဆိုရင် ကိုယ်တီးမယ့် စောင်းကိုယူပြီး မိန်းမ
လှကျွန်းကို သွားကြရတာကွ၊ မိန်းမလှ ကျွန်းက ဦးရှင်ကြီး နတ်ကွန်းမှ

စောင်းသွားအပ်ကြရတယ်၊

ပြီးတော့မှ

စောင်းနဲ့

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုကြရတာကွ"

ကျုပ် တော်တော် အံ့ဩသွားတယ်ဗျို့။ ကိုဆိတ်ဖွားကိုလည်း ကျုပ် အထင်ကြီးသွားတယ်။

"နေပါဦး လေးလေး ဆိတ်ဖွားရဲ့ ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို လေးလေးဆိတ်ဖွား အသေးစိတ် သိနေတာ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩသွား တယ်ဗျာ"

"ဟကောင် တာတေရဲ့ ၊ ငါကလည်း မင်းလိုပဲကွ၊ ဦးရှင်ကြီးကို လွှတ်စိတ်ဝင်စားတာ၊ ပြီးတော့ ငါက ဘိုကလေးနယ်ကို မကြာ မကြာ ရောက်တယ်လေ၊ ဒီတော့ ဒီအကြောင်းတွေ ငါက အကုန် သိနေတာပေါ့ကွာ"

"နေပါဦးဗျ၊ ဘိုကလေးနဲ့ မိန်းမလှကျွန်းက တော်တော် ဝေးသေးလားဗျ"

"သိပ်အဝေးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ စက်လှေနဲ့ သွားတော့ သွားရသေးတယ်ကွ"

"နေပါဦးဗျ၊ အဲဒီကျွန်းကို မိန်းမလှကျွန်းလို့ ဘာလို့ ခေါ် ရတာတုံးဗျ"

"တာတေရယ်၊ ဒါကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပါကွာ၊ မိန်းမလှ လေးတွေ ရှိလို့ ပေါ့"

"ဟာ ဟုတ်လားဗျ၊ မိန်းမလှလေးတွေ အများကြီးပဲလား လေးလေး ဆိတ်ဖွားရဲ့ "

"အများကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ နှစ်ယောက်တည်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း လူတော့ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ နတ်သမီးတွေပါ၊ ထင်းခုတ်၊ မျောခုတ် သွားတဲ့ လူတွေက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မကြာ

မကြာ မြင်ကြ တွေ့ကြရတော့ လူတွေလို့ ထင်ပြီး မိန်းမလှလေးတွေရှိ တဲ့ ကျွန်းဆိုပြီး မိန်းမလှကျွန်းလို့ ခေါ်ကြတာကွ"

"နေပါဦး လေးလေး ဆိတ်ဖွားရဲ့ ၊ အဲဒီကျွန်းကို ကျွန်းညို ကြီးလို့ လ ည်း ခေါ်တယ်ဆိုဗျ"

"ဟာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ကျွန်းညိုကြီးက မိန်းမလှကျွန်းရဲ့ တောင်ဘက် က ကျွန်းကွ၊ အခုတော့ ရွာတောင် ဖြစ်နေပါပြီကွာ"

"လေးလေး ဆိတ်ဖွားကတော့ ဒီအကြောင်းတွေ တော်တော်သိတာပဲ နော်"

"ဟ တာတေရ၊ သိဆို အဲဒီနေရာတွေကို ငါးပိ၊ ငါးခြောက် ဝယ်ရင်း ငါက ရောက်နေကျကိုးကွ၊ ပြောရရင် မင်းပြောတဲ့ ကျွန်းညိုကြီးမှာ ငါ့မိ တ်ဆွေတွေရှိလို့ ငါ ညအိပ်တောင် နေဖူး တယ်ကွ"

"ဪ၊ ဒါကြောင့် ကိုး"

"နေပါဦးဗျ လေးလေးဆိတ်ဖွားရဲ့ ၊ ဦးရှင်ကြီးရဲ့ နာမည်က ဦးရှင် မ ဟုတ်ဘူး လား၊ ဘာကြောင့် ကြီးထည့် ခေါ်ကြတာတုံး ဗျ"

"ဟာ မဟုတ်ဘူး တာတေရဲ့ ၊ လူ့ဘဝတည်းက သူ့နာမည်က မောင် ရှင်လို့ ခေါ်သလို မောင်ရှင်ကြီးလို့ လည်း ခေါ်တယ်ကွ၊ နဂို နာမည်ရင်း ကိုက မောင်ရှင်ကြီးကွ"

"ဪ၊ ဒါကြောင့် ဦးရှင်ကြီးလို့ ခေါ်တာကိုး"

"အေး ဟုတ်တယ်ကွ"

"နေပါဦး လေးလေး ဆိတ်ဖွားရဲ့ ၊ မိန်းမလှကျွန်းက နတ်သမီးတွေ က ဘယ်လို နတ်တွေတုံးဗျ"

"နတ်စိမ်းတွေပေါ့ကွာ၊ ဥပစ္ဆေဒက ကံနဲ့ သေပြီး နတ်စိမ်းတွေ ဖြစ်ကြတာကွ"

"ဟာ ဟုတ်လားဗျ"

"အေး မင်းသိချင်ရင် ငါပြောပြမယ်ဟေ့၊ ဒီလိုကွ၊ အဲဒီကျွန်းကြီးက ဒီ ရေတောတွေ ပေါက်တဲ့ ကျွန်းကြီးကွ၊ လမုပင်တို့ ၊ လမဲ့ပင်တို့ ၊ ကနစိုပ င်တို့ ၊ ဗြူးပင်တို့ ၊ ကြိမ်ပင်တို့ ၊ မေမပင်တို့ ပေါက်တဲ့ သဘာဝ တောကြီးပေါ့ကွာ၊ အဲဒီ ကျွန်းကြီးပေါ်မှာ ကရင် မုဆိုးကြီး ဦးထော် ဆို တာက အိမ်ဆောက်ပြီး နေတာတဲ့ ဟေ့၊ ဦးထော်မှာ သမီးနှစ်ယောက် ရှိ တယ်တဲ့ ၊ ကရင်မုဆိုးကြီး ဦးထော်က တောကြီးထဲကို ဝင်ပြီး အမဲ ပစ် ကာနီးတိုင်း ဧရာမ လမုပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှာ ထမင်းတွေ ဟင်း တွေ ချက်ပြုတ်ပြီး လမုပင် စောင့်နတ်ကို ပူဇော်ပသတာဆိုပဲ၊ လမုပင် စောင့်နတ်က မုဆိုးကြီးကို ကိုယ်ထင်ပြပြီး သူတင်တာ မြှောက်တာတွေ ကို စားသောက် သတဲ့ ဟေ့၊ ပြီးရင်..."

"ငထော်၊ မင်း ဒီနေ့ ဘယ်ဘက်ကိုသွား၊ အဲဒီမှာ မင်း ဘယ်အမဲ ရမ ယ်လို့ အမြဲ ညွှန်ပြတယ်ဆိုပဲ၊ သူပြောတဲ့ အတိုင်းလည်း ရတာပဲတဲ့ ဟေ့၊ ဒီတော့ မုဆိုးကြီးနဲ့ နတ်နဲ့ က သိပ်ခင်မင် နေကြတာပေါ့ကွာ၊ တစ်နေ့ ကျတော့ လမုပင်ကနတ်က ကျွန်းစောင့် နတ်ဆိုတော့ နတ်သဘင် အစ ညှင်းအဝေး သွားရတာတဲ့ ဟေ့၊ ဒါကို မုဆိုးကြီး ဦးထော်က သိတာ မဟု တ်ဘူး တဲ့ ကွ၊ ကျွန်းစောင့်နတ် တွေဘာတွေ နားမလည်တော့ ခါတိုင်း လိုပဲ လမုပင်အောက်မှာ တင်တာ မြှောက်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ လမုပင် နတ်က ပေါ်မလာ ဘူးပေါ့ကွာ"

"ဟာ လေးလေး ဆိတ်ဖွားကလည်း နတ်က နတ်သဘင် အစညှင်းအ ဝေး သွားနေမှ တော့ ဘယ်ပေါ်လာမှာ တုံးဗျ"

"အေး...အဲဒါကို ဦးထော်က မသိဘူးတဲ့ ဟေ့၊ ပြီးတော့ ဦးထော်က ကရင်ကြီးလေကွာ၊ ကရင်ဆိုတာက ဒါဆိုရင် ဒါပဲ၊ ဟိုဟာပြောင်းမပြောနဲ့ မရဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် လည်း ကရင်တွေက ဟင်ဆိုရင် လှည့်တောင် မကြည့်တော့ဘူးလို့ ပြောကြတာဟေ့၊ ဒီမှာ တင် ဦးထော်က စိတ်ဆိုးပြီး ဒီနတ်က ငါ့အပေါ် တကယ် ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါကတော့ သူ့ကို ရိုသေလိုက် လေးစား လိုက်ရတာ၊ သူကတော့ ငါ့ကို ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး တင်မြှောက်ထားတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်ပစ် တာတဲ့ ဟေ့၊ ပြီးတော့ ပြောသေးဆိုပဲ။

"နင် မစောင့်ရှောက်လည်း ငထော်အစွမ်းနဲ့ ငထော် သားကောင်ရ အောင် ရှာနိုင်တယ်၊ လမုပင်နတ်ရေ၊ နင်နဲ့ ငါ ဒီနေ့ ကစပြီး သေခန်းပြတ်ပြီဟေ့" လို့ ပြောပြီး တောထဲ ဝင်သွားသတဲ့ ကွာ၊ တော်တော်ကြာတော့မှ လမုပင်နတ်က နတ်သဘင်အစည်း အဝေးက ပြန်ရောက်လာတော့ လမုပင်အောက်မှာ ဦးထော် ခြေထောက်နဲ့ ကန်ပြီး မှောက်ပစ်ခဲ့တဲ့ စားပွဲ သောက်ပွဲတွေကို တွေ့တော့ တော်တော်ကို ဒေါသ ဖြစ်သွားရောတဲ့ ဟေ့၊ ဒီမှာ တင် ကျွန်းစောင့်နတ်ဖြစ်တဲ့ လမုပင်နတ်က တောထဲက နတ်ကျားကြီးကို ချက်ချင်းခေါ်ပြီး ဦးထော်ကို သတ်ခိုင်းပေမဲ့ မုဆိုးကြီးက ကံမြင့်နေတော့ နတ်ကျားက ဦးထော်ကို မသတ်နိုင်ဘူးတဲ့ ဟေ့၊ ဒါနဲ့ နတ်က စိတ်ဆိုးပြီး "သူ့ကိုသတ်လို့ မရရင် သူ့သမီး နှစ်ယောက်ကို သတ်လို့ " ခိုင်းတာနဲ့ နတ်ကျားကြီးက ဦးထော်ရဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ကို ကိုက်သတ် ပစ်လိုက်တာတဲ့ ဟေ့၊ ဒီမှာ တင် ဦးထော်ရဲ့ သမီးနှစ်ယောက်က အင်မတန်လှတဲ့ နတ်သမီးတွေ ဖြစ်သွားကြရောတဲ့ ဟေ့"

"ဟာ ဒါဆိုရင် နတ်စိမ်းတွေပေါ့ဗျ"

"အေးပေါ့ဟ၊ ကျားကိုက်လို့ သေပါတယ်ဆိုမှ နတ်စိမ်း တွေပေါ့ တာ

တေရဲ့ ၊ ဒီမှာ တင် လမုပင်က ကျွန်းစောင့်နတ်က သူတို့ ညီအစ်မကိုခေါ်ပြီး နတ်နာမည်တွေ ပေးသတဲ့ ဟေ့၊ တစ်ယောက်က က လျာတဲ့ ၊ တစ်ယောက်က မာလာတဲ့ ၊ အဲဒီလို နတ်နာမည်တွေ ပေးပြီး တာနဲ့ ကျွန်းစောင့်နတ်က သူတို့ ညီအစ်မကို ကျွန်းစောင့်ဖို့ တာဝန် ပေး လိုက်သတဲ့ ၊ သူကတော့ အဲဒီ ကျွန်းကနေ ထွက်သွားတယ်ဆိုပဲ"

"ဟာ...အဲဒီ ကျွန်းစောင့်နတ်ကြီး ကျွတ်သွားတာလားမှ မသိတာ လေးလေးဆိတ်ဖွားရဲ့ "

"အေး အဲဒါတော့ မသိဘူးကွ၊ ကျွတ်လွတ်သွားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြ စ်မှာ ပေါ့ တာတေရာ"

"ကျွန်းစောင့်နတ်တွေ ဖြစ်သွားတဲ့ ကလျာနဲ့ မာလာကို ထင်းခုတ်တဲ့ လူတွေ မကြာ မကြာ တွေ့ကြ၊ မြင်ကြရတယ်ဆိုပဲကွ၊ နောက်တော့ ထင်းခုတ်သမားတွေက ဒီကျွန်းမှာ မိန်းမလှလေးတွေ ရှိတယ်လို့ ပြောကြတော့ ဒီသတင်းက ပျံ့သွားပြီး မိန်းမလှကျွန်းလို့ တွင် သွားတာ ဟေ့"

"ဪ...ဒီလိုလား၊ နို့ ဦးရှင်ကြီးနဲ့ က ဘယ်လိုပတ် သက်တာတုံးဗျ"

ကျုပ်က နဂါး ဆေးပေါ့လိပ် ကလေးဖွာရင်း မေးလိုက်တာဗျ။

"အေး..ဒါ ဆိုရင်တော့ စောစောက ပြောထားတဲ့ ဦးရှင်ကြီး အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ရ တော့မှာ ပဲကွ၊ ဦးရှင်ကြီးတို့ သားအမိက သူ့အဖေ သူကြီး မရှိတဲ့ နောက် ဆင်းရဲလာတော့ ဒလကို ပြောင်းလာတာတဲ့ ဟေ့၊ အဲဒီမှာ မိန်းမလှကျွန်းမှာ မျောတိုင် သွားသွားခုတ်ပြီး ပြန်ရောင်းတဲ့ ၊ လှေသူကြီး ဦးတော ဆိုတာ ဒလမှာ ရှိသတဲ့ ဟေ့၊ အရွယ်လေး ရောက် လာတဲ့ မောင်ရှင်ကို သူ့အမေ ဒေါ်ဖြူက ရှင်ပြု ပေးချင်တာတဲ့ ကွာ၊ သူ့ အဖေ သူကြီး ဆုံးတော့ မောင်ရှင်က ရှင်မပြုရသေးဘဲ ကျန်ခဲ့တာတဲ့ ၊

ဒါကို မအကြီးက သားကို ရှင်ပြုပေးချင်ပေမဲ့ ငွေကြေးက မရှိတော့ တ ဗျစ်တောက်တောက် ပြောနေတော့တာပေါ့ကွာ၊ ဒါကို သားလုပ်တဲ့ မော င်ရှင်က စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး လှေသူကြီး ဦးတောကို ပြောသတဲ့ ။

"လှေသူကြီးရယ်၊ ဒီတစ်ခေါက် တောထဲကို မျောခုတ် သွားရင် ကျုပ် လည်း လိုက်ပါရစေ၊ ကျုပ် ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့ အထိ ရှင်မပြုရသေးလို့ အမေက စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေလို့ ပါဗျာ၊ ကျုပ်ရှင်ပြုဖို့ ငွေလေးကြေး လေး လိုချင်လို့ ပါ" လို့ ပြောတော့ လှေသူကြီးကလည်း သနားသွားပြီး မျောခုတ်သွားတော့ ခေါ်သွား သတဲ့ ဟေ့၊ အင်မတန် စောင်းတီးကောင်း တဲ့ မောင်ရှင်က သူ့ စောင်းလေးပိုက်ပြီး လှေကြီးနဲ့ လိုက်လာခဲ့ရောပေါ့ ကွာ၊ မိန်းမလှ ကျွန်းကို ရောက်တော့ အင်မတန်မှ နုနယ်တဲ့ မောင်ရှင် ကို ကြည့်ပြီး လှေသူကြီး ဦးတောက သနားတာနဲ့ တောထဲကို ထင်းခုတ် မခေါ်ဘူးတဲ့ ဟေ့၊ လှေမှာ ပဲ ထမင်းချက် တာဝန်ပေးပြီး ထားခဲ့တယ်ဆို ပဲ၊ မောင်ရှင်ကလည်း တောထဲဝင်သွားတဲ့ လှေသူကြီးနဲ့ လှေသားတွေ စားဖို့ ထမင်းဟင်းတွေ ချက်ပြုတ်ပြီးတာနဲ့ သူ့ရဲ့ လက်စွဲတော် စောင်းကြီးကို တီးတော့တာတဲ့ ဟေ့၊ အင်မတန်မှ စောင်းတီး ကောင်း တဲ့ မောင်ရှင်ရဲ့ စောင်းသံကို မိန်းမလှကျွန်းက ကျွန်းစောင့် နတ်သမီး နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကလျာတို့ မာလာတို့ က ကြားတော့ လှေပေါ်မှာ စော င်းတီးနေတဲ့ မောင်ရှင်ကို လာကြည့်ကြပြီး ချစ်စိတ်တွေ ယိုဖိတ်ကုန်ကြ ရော ဆိုပါတော့ကွာ"

"ဟာ ဟုတ်လားဗျ၊ ဒါပေမဲ့ လေးလေးဆိတ်ဖွားရဲ့ လူနဲ့ နတ် ဘယ် လို့ ဖြစ်နိုင်မှာ တုံးဗျ"

"အေး၊ အဲဒါကြောင့် ဖြစ်အောင် ကြံစည်ကြတာပေါ့ တာတေရာ"

"ဟင်၊ ဘယ်လို ကြံစည်ကြတာတုံးဗျ"

"လှေကြီးထဲမှာ မျောတိုင်တွေ ပြည့်တော့ လှေသူကြီးက လှေပြန်ထွက်ဖို့ အမိန့်ပေးတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အင်မတန်ချော၊ အင်မတန်လှတဲ့ မိန်းမလှကျွန်းက ကျွန်းစောင့် နတ်သမီး နှစ်ယောက်က သူတို့ ရဲ့ ကာမဇွိနဲ့ လှေထွက်လို့ မရအောင် လုပ်ထားကြရော တဲ့ ဟေ့"

"ဟာ ဟုတ်လားဗျ"

"ဒီမှာ တင် လှေသူကြီးလည်း ကြောက်လန့်ပြီး တစ်ယောက် ယောက်တော့ အမှား လုပ်မိပြီ ထင်တယ် တွေးမိပြီး တောင်းပန် တိုးလျှိုးတာတွေ လုပ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်လို့ မှ မရဘဲ လှေကြီးက ရေလယ်မှာ ကို ရပ်နေတာတဲ့ ဟေ့၊ အဲဒီညမှာ ပဲ လှေသူကြီးကို ကျွန်းစောင့် နတ်သမီး နှစ်ယောက်က အိပ်မက်ပေးပြီး တစ်ယောက် ရေစာ ကျွေးခဲ့ရမယ်လို့ ပြောသတဲ့ "

"ဘာဗျ၊ ရေစာကျွေးတယ်ဆိုတာ ဘာတုံးဗျ"

"ဟကောင် တာတေရဲ့ ၊ လှေသားတစ်ယောက်ကို ရေထဲ ပစ်ချပြီး စတေးခိုင်းတာကွ"

"စတေးတယ်ဆိုတာက"

"ဟ...သတ်ခိုင်းတာဟေ့ တာတေရဲ့ "

"ဗျာ၊ တစ်ယောက် သတ်ရမယ် ဟုတ်လားဗျ"

"အေး ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒါနဲ့ လှေသူကြီးက လှေသားတွေကို မနက်မိုးလင်းတော့ ဒီအကြောင်း ပြောရတော့တာပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာ တင် မောင်ရှင်ရော တခြား လှေသမားတွေရောက သဘောတူ ကြသတဲ့ ၊ ဒါနဲ့ မဲလိပ်တွေလိပ်ပြီး လှေသူကြီး ဦးတော့ပါ မဲနှိုက် ကြတာတဲ့ ဟေ့၊ ဒီမှာ တင် ရေစာကျွေးဖို့ မောင်ရှင် မဲကျတယ်ဆိုပဲ၊ ဒါကို လှေသူကြီးက စိတ်မ

ကောင်းတော့ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး မဲနှိုက်ပြန်သတဲ့ ၊ ဒါလည်း မောင်ရှင်ပဲ မဲပေါက်တာတဲ့ ဟေ့၊ သုံးကြိမ်နှိုက်တာ သုံးကြိမ်လုံး မောင်ရှင်ချည်း မဲကျတာဆိုပဲ၊ ဒါကြောင့် စကားတောင် ရှိပါရောလားကွ၊ "ကံဆိုးသူ မောင်ရှင်" ဆိုတာလေ"

"ဒါနဲ့ မောင်ရှင်ကို ရေစာ ကျွေးရောလားဗျ"

"ဟ...ကျွေးရတော့တာပေါ့ကွ၊ လှေကြီးက ရေလယ် ခေါင်မှာ ထွက်လို့ မှ မရတော့တာ၊ လှေသူကြီးရော လှေသားတွေ ရောက ကြောက်လန့် နေကြပြီလေကွာ"

"ရေစာကို ဘယ်လို ကျွေးတာတုံးဗျ လေးလေး ဆိတ်ဖွားရဲ့ "

ကိုဆိတ်ဖွားက နဂါး ဆေးပေါ့လိပ် ကလေး သုံးလေးဖွာ ဖွာလိုက်ပြီး တော့မှ ဆက်ပြောတာဗျ။

"လှေသား တချို့က မောင်ရှင်ကို ခြေထောက်က 'မ'ကြ တာပေါ့ကွာ၊ တချို့က ချိုင်းက 'မ'ကြတာပေါ့၊ မောင်ရှင်ကတော့ သူ့ရဲ့ စောင်းကြီးကို ပိုက်လို့ ပေါ့ကွာ၊ ရေထဲကို ပစ်ချလိုက်ပေမယ့် ရေထဲကို မကျဘူးတဲ့ ဟေ့"

"ဗျာ...ဘယ်လိုဗျ၊ ဘာလို့ ရေထဲ မကျရတာတုံး"

"ကျွန်းစောင့် နတ်သမီးနှစ်ပါးက မောင်ရှင်ကို ဆီးပွေ့ကြ တယ်ဆိုပဲ၊ သူတို့ လည်း ပွေ့လိုက်ရော မောင်ရှင်က လူစင်စစ်ကနေ ဘောင်းနား တောင်းတွေနဲ့ နတ်ဖြစ်သွားတာတဲ့ ဟေ့"

"ဟာ၊ လူ့ဘဝကနေ နတ်စိမ်း တန်းဖြစ်သွားတာ ဟုတ်လားဗျ"

"ဟုတ်တယ်ကွ တာတေရ၊ မောင်ရှင်လည်း နတ်ဖြစ်ရော ရေထဲက နတ်မိကျောင်းကြီး တစ်ကောင်ပေါ် လာပြီး မောင်ရှင်က စောင်းကြီးပို

က်လျက်နဲ့ မိကျောင်းကြီးရဲ့ ကျောကုန်းပေါ်မှာ မတ်တတ် ရပ်လို့ တဲ့
ဟေ့။

"လှေသူကြီးရေ ပြန်ပေတော့၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ မြင်ကြတဲ့
အတိုင်း ၁၀ ပြောင်းသွားပြီ၊ ကျုပ်အမေကိုသာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်
ပြောပြလိုက်ကြပေတော့"လို့ ပြောလိုက်တော့ လှေကြီးလည်း ရေထဲမှာ
ရွေ့လို့ ရသွားရောဟေ့။ လှေကြီး ဒလ ပြန်ရောက်တော့ မောင်ရှင်အမေ
ဒေါ်ဖြူကို ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင် ပြောကြရတာပေါ့လေ၊ အမေကြီးခမျာ
ရင်ကွဲမတတ် ငိုရှာတာပေါ့ကွာ၊ နောက်တော့ အမေကြီးဒေါ်ဖြူက သူ
သားမောင်ရှင် သိပ်ကြိုက်တဲ့ အစားအစာတွေကို စဉ်းစားကြည့်သတဲ့ ၊
သူသား မောင်ရှင်က အငန့် မကြိုက်ဘူး၊ ဆီမကြိုက်ဘူး ကောက်ညင်း
ကြိုက်တယ်၊ ထန်းလျက် ကြိုက်တယ်၊ အုန်းသီး ကြိုက်တယ်၊ ငှက်ပျော
သီး ကြိုက်တယ်၊ ကွမ်းယာ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ တွေးမိလို့ ကောက်ညင်း
၊ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ထန်းလျက်၊ လက်ဖက်၊ ကွမ်းယာ တွေနဲ့ ပြင်
ဆင်ပြီး သူသားမောင်ရှင်ကို သူကိုယ်တိုင် ဒလကနေ ပင့်သတဲ့ ဟေ့။ ဒါ
ကို မိန်းမလှကျွန်းက နတ်ဦးရှင်ကသိလို့ နတ်မိ ကျောင်းကြီးပေါ်မှာ မား
မားရပ်၊ စောင်းတော်ကို ပိုက်ပြီး သူ့အမေရှိ ရာဒလကို ကြွသတဲ့ ၊ ဟို
ရောက်တော့ သူ့အမေ ကျေနပ်အောင် တင်တာ မြှောက်တာတွေကို
စားပြသတဲ့ ။ အမေကြီး ဒေါ်ဖြူ တစ်ယောက်ကတော့ သူသားကို မြင်ရ
တယ်ဆိုပဲ၊ အမေကြီးလည်း သူသားကို အောက်မေ့တော့ တစ်နှစ်ကို နှစ်
ခါ တန်ခူး၊ ကဆုန်မှာ တစ်ခါ၊ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်းမှာ တစ်ခါ
နှစ်ကြိမ် ဆွမ်းတင်ပြီး ပင့်သတဲ့ ဟေ့။ ပင့်တိုင်းလည်း နတ်ဦးရှင်က ကြွ
တယ်ဆိုပဲ၊ အမေ ကြီးလည်း အရောင်းအဝယ်လေး လုပ်ရင်းနဲ့ တစ်နေ့
တခြား စီးပွားတွေ ဖြစ်လာလို့ ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်လာတယ်ဆိုပဲ။ ဒါနဲ့
သူ့ကို သူသား မောင်ရှင်နတ် စောင့်ရှောက်လို့ ခုလို ကြီးပွားချမ်းသာ

လာတဲ့ အကြောင်း လူတွေကို ပြောပြတော့ တခြား သူတွေကပါ နတ်ဦး ရှင်ကို ဝါဝင်တစ်ခါ၊ ဝါထွက် တစ်ခါ ဆွမ်းတင်ကြရော တဲ့ ဟေ့၊ တကယ်က ဦးရှင်ကြီးက ရေငံပိုင် နတ်ကွ၊ ရေငံထိုးရဲ့ အရပ် ဒေသမှန်ရင် ဦးရှင်ကြီး အပိုင်စား ရတာကွ၊ ဒါကြောင့် အောက်ပြည် အောက်ရွာကို လှေနဲ့ တက်နဲ့ သွားလာ လုပ်ကိုင်ရတဲ့ သူတွေက ဦးရှင်ကြီး တင်ပြီးမှ ခရီးထွက် ကြတာကွ၊ နောက်တော့ အညာဒေသက လူတွေရော၊ ရေငံ ဒေသက လူတွေရော အားလုံးက ဦးရှင်ကြီးကို ဝါဝင် ဝါထွက်မှာ တင်ကြ မြှောက်ကြတော့တာပေါ့ကွာ၊ ဦးရှင်ကြီးကို ယုံကြည်ပြီး တင်တဲ့ မြှောက်တဲ့ သူတွေဟာ စီးပွား ဖြစ်တယ်လို့ လူတွေကယုံပြီး တင်ကြတော့တာကွတာတေရ"

"နို့ နေပါဦးဗျ လေးလေး ဆိတ်ဖွားရဲ့ ၊ ဦးရှင်ကြီးတင်ရင် အဘိုးဆိုတာကို တစ်ပွဲ တင်ရတယ်လေဗျာ၊ ဦးရှင်ကြီးတင်တဲ့ ကျောင်းဆောင်မှ အောက်အဆင့်လေး တစ်ခု လုပ်ထားပြီး အဘိုးကို တစ်ပွဲ တင်ကြတယ်လေဗျာ၊ အဲဒီ အဘိုးဆိုတာက ဘယ်သူမို့ တုံးဗျ"

"ဟကောင် တာတေရ၊ အဘိုးဆိုတာ တခြား ဟုတ်ပါရိုး လားကွ၊ ကရင်မုဆိုးကြီး ဦးထော်လေကွာ၊ ဦးထော်က မသေခင် တည်းက တစ်ပွဲစားကြီး ဖြစ်နေတာတဲ့ ကွ၊ သူလည်း လူတွေရှေ့မှာ အရှင်လတ်လတ်က သရဲကြီး ဖြစ်သွားတာတဲ့ ဟေ့"

"ဟာ...ဒါဆိုရင် အဘိုးဆိုတာ သရဲပေါ့"

"အေး ဟုတ်တယ်လေကွာ"

"ဟာ ဒါဆိုရင် အဘိုးက နတ်စိမ်းတွေ ဖြစ်သွားတဲ့ ကလျာတို့ မာလာတို့ ရဲ့ အရင်ဘဝက အဖေပေါ့"

"အေး ဟုတ်တယ်လေကွာ"

"ဟာ ဒါဆိုရင် အဘိုးက ဦးရှင်ကြီးရဲ့ လူ့ဘဝက ယောက္ခမထီးပေါ့ဗျ"

"အေး ဟုတ်တာပေါ့ တာတေရဲ့ ၊ လူလို အမျိုးစပ်ရင်တော့ အဘိုးက ဦးရှင်ကြီးရဲ့ ယောက္ခမထီးပေါ့ကွ"

"နေဦးဗျ၊ အဘိုးကိုပင့်ရင် ဦးရှင်ကြီးတင်တဲ့ လူက အသံ အကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ကြတာ ဘာဖြစ်လို့ တုံးဗျ"

"ဟ..အဘိုးက နားတော်တော်လေးတယ်လို့ ပြောတာပဲ တာတေရ၊ ဒါကြောင့် ဦးရှင်ကြီးတင်တဲ့ လူက ‘အဘိုး အဘိုး အဘိုး’ လို့ အသံကုန် အော်ပြီး ပင့်ကြရတာလို့ ပြောတယ်"

"တချို့က ဦးရှင်ကြီးကို မနက် အရုဏ်တက်မှာ တင်ကြပြီး တချို့က ညနေဘက် တင်ကြတယ်နော်၊ ဘာကွာလို့ တုံးဗျ"

"ဒါကလည်း အယူအဆပါကွာ၊ တချို့က ပြောကြတာက ဦးရှင်ကြီး က မနက် အရုဏ်ပင့်မှ ကိုယ်တိုင်ကြွတာဆိုပဲ၊ ညနေဘက်ပင့်ရင် သူကိုယ်တိုင် မကြွဘဲ သူ့ရဲ့ တပည့်လက်သား သရဲ တစ္ဆေတွေပဲ ကြွတယ်လို့ ယူဆကြတာကွ၊ ဒါကြောင့် တချို့က မနက်အရုဏ် တင်ကြတာ၊ တချို့ကတော့ ဒါကို မယုံဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် ညနေဘက် ဆွမ်းတင်ကြတာ"

"ဪ...ဒီလိုလား"

လို့ ကျုပ်က ပြန်ပြောလိုက်ရင်း မိန်းမလှကျွန်း အကြောင်းကို တွေးနေမိတာဗျ။

"တာတေ ဘယ်လိုတုံး၊ မင်း ငါနဲ့ အောက်ပြည် လိုက်ခဲ့မှာ လား"

ကိုဆိတ်ဖွားက ကျုပ်ဆီက စကားကို အမိအရ တောင်းတော့တာမျိုး။

"လိုက်မယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို မိန်းမလှကျွန်းကို လိုက်ဖို့ ပေးရမ

ယ်နော်"

"ဟာ ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါကွာ၊ ငါ မင်းကို မိန်းမလှ ကျွန်းရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ မိန်းမလှကျွန်းတင် မကဘူးကွာ၊ ကျွန်းညိုကြီးက ကျွန်းညိုရွာအထိပါ ပို့ပေးမယ်၊ ကဲ ကြိုက်ပြီလား"

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ် ကိုဆိတ်ဖွားနဲ့ လိုက်ခဲ့တော့တာပေါ့ဗျာ။ အညာကနေ ကားနဲ့ ရန်ကုန်ကိုဆင်း၊ ရန်ကုန်ရောက်တော့ လမ်းမတော် သင်္ဘောဆိပ်ကနေ နှစ်ထပ် သင်္ဘောကြီးစီးပြီး ဘိုကလေးကို သွားရတာပေါ့ဗျာ။ ရန်ကုန်က ညနေထွက်တဲ့ သင်္ဘောက ဘိုကလေးကို မနက်အစောကြီး ရောက်တာဗျ။ ဘိုကလေးရောက်တော့ စက်လှေလေးစီးပြီး ရွာကို သွားကြရပြန် ရောဗျို့။ ကုန်းခေါင်ခေါင်မှာ နွားလှည်းစီးနေတဲ့ အညာသားက ရေထဲမှာ မောင်းနေတဲ့ စက်လှေ စီးနေရတော့တာပေါ့ဗျာ။ စက်လှေမှာ တပ်ထားတဲ့ အင်ဂျင်စက်သံက နားထဲမှာ ကို ဆူညံ နေတာဗျို့။ ကိုဆိတ်ဖွားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ စကားပြောရင် နားနားကပ်ပြီး ကျယ်ကျယ်ပြောရတာဗျ။ နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်မှာ ကိုဆိတ်ဖွား သွားတဲ့ ရွာကို ရောက်တယ်။ စာဆွဲမြစ်ထဲက ရွာတွေ ပေါ့ဗျာ။ လေးအိမ်တန်းတို့၊ အုန်းပင်စုတို့၊ ကနစိုချောင်းတို့၊ ပန်းမခုံတို့၊ ဝဲကြီးတို့၊ တုံးလဲ့တို့ ဆိုတဲ့ ရွာတွေဗျ။ ရွာနာမည်တွေကတော့ ကျုပ်တို့ အညာရွာတွေနဲ့ မတူဘူးဗျ။ သူ့အရပ် သူ့ခလေးနဲ့ မှ ညှိထားတဲ့ ရွာနာမည်တွေပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ သွားတာက ဝဲကြီးဗျ။ ဝဲကြီးမှာ က ကိုဆိတ်ဖွားရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ရှိတယ်။ သူ့လာနေကျ၊ ငါးပိ ငါးခြောက် ဝယ်နေကျပေါ့ဗျာ။ ဝဲကြီးလို့ ခေါ်တာက အဲဒီရွာနဲ့ ဓားလွယ်ခုတ်လောက်မှာ ဝဲကြီးတစ်ခု ရှိလို့ ဗျ။ စက်တပ် လှေတွေကတော့ ဝဲကို ဖြတ်မောင်း ကြတာပေါ့ဗျာ။ လက်လှော် လှေလေးတွေ၊ ခတ်ဘောက် တူလေးတွေကတော့ ဝဲကို ကွေ့ပတ် သွားကြရတာဗျ

ဝဲဆိုတာက မြစ်ကြီးထဲမှာ ရေတွေလည်ပြီး ကန်တော့ကြီး ထိုးဝင်
နေတာဗျ။ ဝဲရှိတဲ့ နေရာမှာ ရေက လည်နေပြီး အောက်ကို ချိုင့်ဝင်နေ
တာမျိုး။ ဝဲကလည်း နှစ်မျိုး ရှိတယ်ဆိုပဲ။ စုပ်ဝဲနဲ့ မှုတ်ဝဲ တဲ့ ဗျ။ စုပ်ဝဲက
မြစ်အောက်ခြေ ရောက်တဲ့ အထိ စုပ်ချသွားတာတဲ့ ဗျ။ မှုတ်ဝဲကတော့
အပေါ်ကို မှုတ်တင်ပေးတာဆိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဝဲတွေက ခပ်သေးသေးဆိုရင်
အန္တရာယ် မရှိပေမဲ့ ဝဲအကြီးကြီး တွေကျတော့ တော်တော်ကို
အန္တရာယ်ကြီးတာဆိုပဲ။ စက်တပ် လှေတွေ၊ မော်တော်ဘုတ် ကလေး
တွေတောင် စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး ရုန်းထွက်လို့ မရဘူးတဲ့ မျိုး။ ရေအောက်ကို
ဆွဲချသွားတာတဲ့ ဗျာ။

အခု ကျုပ်တို့ ရောက်နေတဲ့ ဝဲကြီးရွာက ဝဲကတော့ ဒီနယ်မှာ နာမည်
အကြီးဆုံးတဲ့ မျိုး။ တစ်နှစ် တစ်ခါ၊ နှစ်နှစ် တစ်ခါ လူစားတယ်ဆိုပဲဗျ။
လူစားတော့မယ်ဆိုရင် ဝဲကြီးက ရေတွေလည်တာ ပိုမြန် လာပြီး အော်
သံကြီး ထွက်လာတာတဲ့ မျိုး။

"ဝေါ၊ ဝေါ"

ဆိုတဲ့ အသံကြီးနဲ့ ဝဲကြီးက ထထ အော်လာရင်တော့ သတိသာ ထား
ပေးတော့တဲ့ မျိုး။ လူစားတော့မှာ ဆိုပဲ။ တစ်ခါတလေ လက်လှော် လှေ
လေးတွေက ဝဲနှုတ်ခမ်းနဲ့ ဝေးဝေးက လှော်သွားရင်တောင် ဝဲက ချက်ချ
င်း ကျယ် လာပြီး လှေကို လိုက်ဆွဲတာဆိုပဲ။ တစ်ခါတလေ လှေပေါ်မှာ
ပါတဲ့ သုံးလေးယောက်စလုံး သေတာ ဆိုပဲ။ တချို့ဆိုရင် အလောင်းပါ
ပျောက်သွားတာတဲ့ မျိုး။

ဒါကို ဒီဒေသက လူတွေက အစောင့်လဲတာလို့ ပြောကြတယ်။
ဒီဝဲကြီးရဲ့ အဆုံးမှာ နတ်မိကျောင်းကြီး တစ်ကောင် စောင့်တဲ့ သိုက်ကြီး
ရှိတယ်။ အဲဒီ သိုက်ကြီးထဲမှာ ရွှေတွေ၊ ရတနာတွေ ဆိုတာ အများကြီး

ကို ရှိတာဆိုပဲဗျ။ ဥစ္စာစောင့်မ ချောချောလေး တွေလည်း ရှိတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီသိုက်က လူလဲချိန်ရောက်ရင် ဝဲကြီးက အသံတွေ မြည် လာပြီး လူ စားတော့တာပဲတဲ့ ဗျို့။

ကျုပ်တို့ စီးလာတဲ့ ‘မေခလာ’ ဆိုတဲ့ စက်လှေလေးကတော့ ဒီဝဲကြီး ကို ဖြတ်မောင်း လာတာပါပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ ရောက်တဲ့ အချိန်ကတော့ ဝဲ က ငြိမ်လို့ ဗျ။

"ဟာ ဆိတ်ဖွား၊ လာကွာ၊ ခုတလော မင်းကို ငါ သတိရနေတာ၊ ငါ တောင် ငါ့မိန်းမ စိန်မြကို ပြောနေတာ၊ ဟိုကောင် ဆိတ်ဖွားများ ရောက် လာမလား၊ မသိဘူး၊ စိန်မြရေ၊ ငါ ခုတလော ဆိတ်ဖွားကို အားကြီး သတိ ရနေတယ်လို့ ပြောမိတာ နှစ်ခါ သုံးခါတောင် ရှိပြီကွ၊ ကဲ လာကြ၊ လာကြ"

ကိုဆိတ်ဖွားရဲ့ မိတ်ဆွေ ကိုရွှေခိုး ဆိုတာက တော်တော် ကိုခင်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ပုံပဲဗျ။ ကိုရွှေခိုးရဲ့ မိန်းမ မစိန်မြကလည်း တော်တော် သ ဘော ကောင်းပုံဗျ။ ကျုပ်တို့ ရောက်တော့ သူတို့ လင်မယားမှာ ပျော်လို့ ဗျာ။

"ရွှေခိုးရေ..ဒီတစ်ခေါက်တော့ ငါ ငါးပိရော ငါးခြောက်ရော တော် တော်များများ ဝယ်မလို့ ကွ၊ ဒါကြောင့် ဟောဒီက မောင်တာတေကို တောင် အဖော်ခေါ်ခဲ့တာ"

"အေး ဝယ်တာတော့ ဟုတ်တယ်ကွ ဆိတ်ဖွားရ၊ မင်း လိုသလောက် ကုန်တွေရဖို့ တောင် သိပ်မလွယ်ဘူး ထင်တယ်၊ တော်တော် ဝေးဝေးမှာ သွားဝယ်ရမှာ ၊ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့ သူငယ် ချင်းရာ၊ ငါ ရအောင် ဝယ်ပေးပါ့ မယ်"

"ဒီမှာ က ဘာလို့ ကုန်များများ မရနိုင်တာတုံးကွာ၊ ရေပိုးရေမွှား ရှာ

တဲ့ သူတွေ နည်းသွားလို့ လား"

"နည်းသွားတာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့၊ ညဘက်ကို ထွက်ပြီး မရှာဝံ့ကြတာ ၊ အရင်လို ညဘက်ထွက်ပြီး ပိုက်ထောင်တဲ့ ကောင်တွေ၊ တန်းချတဲ့ ကောင်တွေ၊ လက်ထွန်ပစ်တဲ့ ကောင်တွေ၊ လတာထဲ ငါးမွေထိုး ချိတ်တဲ့ ကောင်တွေ ထွက်ကို မထွက်ဝံ့တော့တာကွ ဆိတ်ဖွားရ"

"ဟေ...ဘာဖြစ်လို့ တုံး ရွှေခိုးရဲ့ ၊ ဓားပြတွေ ဘာတွေ ထနေလို့ လား "

"ဓားပြ မဟုတ်ဘူး တော်ရေ၊ မိကျောင်း၊ မိကျောင်း မိကျောင်း သောင်းကျန်းနေတာ ကိုဆိတ်ဖွားရေ၊ မိကျောင်းမှ နည်းတဲ့ အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး တော်၊ ဟိုတစ်နေ့ကတင် ဟောဒီ ရှေ့က ဝဲကြီးထဲမှာ ‘ပုန်း’ခနဲ ထပေါ်လာတာ တော်ရေ၊ မြင်တဲ့ လူတွေ မြင်လိုက်ကြရတယ်၊ တချို့က တော့ နတ်မိကျောင်းကြီးလို့ ပြောကြသတော့"

"ဟာ ဟုတ်လား အရီး"

ကျုပ်က အံ့သြပြီး မစိန်မြကို မေးလိုက်တာဗျ။

"ဟုတ်ပဲ၊ မောင်တာတေရယ်၊ ခေါင်းကြီးကတင် စပါး ငါးဆယ်ဝင်ပုတ်လောက် ရှိတယ်တဲ့ ဟေ့"

"ဟာ ဒါဆိုရင် လူကောင်းကောင်း စားနိုင်တာပေါ့ အရီးရဲ့ "

ကျုပ်က တော်တော်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီဗျ။

"စားနိုင်လို့ ပဲ စားနေတာပေါ့၊ မောင်တာတေရဲ့ ၊ အခုပဲ နှစ်ယောက် ရှိနေပြီလေ"

"ဗျာ၊ ဟုတ်လား အရီးရဲ့ "

"ဟုတ်တယ် မောင်တာတေရဲ့ ၊ တစ်ယောက်က ငါ့ သူငယ်ချင်း စိန်
ထွေး ဆိုတဲ့ ကောင် ပါသွားတာ၊ အခုထိကို အလောင်းရှာလို့ မရပါဘူး
ကွာ"

"ဟေ...ဟုတ်လား ရွှေဒိုး၊ ဒါဆိုရင် ဒီမိကျောင်း တော်တော်ကို ဆိုး
နေတာပေါ့ကွ"

"အေးကွ ဆိတ်ဖွားရ၊ မင်းလာတဲ့ အချိန်နဲ့ တော်တော်ကို တိုက်ဆိုင်
နေတာဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း မပူပါနဲ့ ကွာ၊ မင်း လိုချင်တဲ့ ကုန်
တွေ အပြည့်အစုံရအောင် ငါဝယ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်"

ကိုရွှေဒိုးက ကိုဆိတ်ဖွားကို အားပေး စကားပြောလို့ ဗျ။ တော်တော်
ကို သူငယ်ချင်း ပီသတဲ့ လူပါဗျာ။

"နေပါဦးဗျ လေးလေးရွှေဒိုးရဲ့ ၊ လေးလေးသူငယ်ချင်းကို မိကျောင်း
က ဘယ်ကို ဆွဲသွားတာတုံးဗျ"

ကျုပ်ကတော့ သူတို့ ပြောနေတဲ့ ငါးပိတွေ၊ ငါးရုံခြောက်တွေ၊ ငါးခုံး
မ ခြောက်တွေ၊ ငါးမြွေထိုး ခြောက်တွေ စိတ်မဝင်စား ဘူးဗျ။ မိကျောင်း
ပဲ စိတ်ဝင်စားနေတာ။

"ဒီလို မောင်တာတေရေ၊ အဲဒီညက လဆန်းသုံးရက်ကွ၊ ကောင်းက
င်မှာ က လလေး ကွေးကွေးလေးပဲ ရှိတာ၊ မှုန်တိမှုန်ဝါး လေးပေါ့ကွာ၊
ငါ့သူငယ်ချင်း စိန်ထွေးက ဘဲတွေမွေးထားတာ၊ သူ့မှာ ဘဲခြံရှိတယ်၊
ဘဲခြံဆိုတာက ရေစပ်မှာ ဆောက်ကြတာလေကွာ၊ ညသန်းခေါင်လော
က် ရောက်တော့ ဘဲခြံဘက်က ဘဲတွေ အော်သံကြားလို့ စိန်ထွေးက သူ
ဘဲခြံကို သူခိုး ဝင်ခိုးတယ်ထင်ပြီး မှန်အိမ်လေး တစ်လုံးနဲ့ ဆင်းကြည့်
တာတဲ့ ဟေ့၊ လက်ထဲမှာ လည်း လှံတစ်ချောင်း ကိုင်သွားတယ်တဲ့ ၊ သူ့မိ
န်းမ မိကြည်ကတောင် လှမ်းပြောလိုက်သေးဆိုပဲ။

"ကိုစိန်ထွေး သတိထားနော်၊ လူဆိုရင် ကိုယ့်ကို လုပ်သွားဦးမယ်"

"အေးပါ၊ မိကြည်ရာ"

လို့ စိန်ထွေးက ပြန်ပြောပြီး ဘဲခြံဘက်ကို ဆင်းသွား ရောတဲ့ ဟေ့၊ ခဏကြာတော့ သူ့မိန်းမ မိကြည်က 'ဝုန်း' ဆိုတဲ့ ရေသံကြီး ကြားလိုက်ရသတဲ့ ဟေ့၊ ဒါနဲ့ ...

"ကိုစိန်ထွေး၊ ကိုစိန်ထွေး"

ခေါ်ကြည့်တော့ ဘာသံမှ မကြားတော့ဘူးတဲ့ ကွ၊ ပြန်လည်း မထူးတော့ ဘာများ ဖြစ်တာလဲ မသိဘူးဆိုပြီး သူတို့ အိမ်နဲ့ မနီးမဝေး နေကြတဲ့ အိမ်တွေကို လှမ်းခေါ်နှိုးတယ်ဆိုပဲ၊ ဒီမှာ တင် အိမ်နီးချင်းတွေလည်း နီး လာပြီး...

"ဒွေးလေး မကြည် ဘာဖြစ်လို့ တုံး"

"ဟဲ့...လာကြစမ်း၊ ဒီမှာ နင်တို့ ဦးလေး ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး၊ ခေါ်တာလည်း ပြန်မထူးဘူး"

လို့ ပြောတော့ အိမ်နီးချင်းက ယောက်ျားတွေ လေးငါး ခြောက်ယောက် ရောက် လာပြီး ဓာတ်မီးတွေနဲ့ ထိုးရှာကြတာပေါ့ကွာ၊ စိန်ထွေးကိုတော့ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့တော့ဘူးတဲ့ ဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ ရေစပ်မှာ စိန်ထွေး ကိုင်သွားတဲ့ မှန်အိမ်နဲ့ လှံနဲ့ တွေ့တယ်တဲ့ ၊ ပြီးတော့ သွေးကွက်ကြီးတွေ တွေ့ရသတဲ့ ၊ အဆိုးဆုံး ကတော့ စပါးတစ်ရာပါ ဘောက်တူလောက်ရှိတဲ့ မိကျောင်း ဗိုက်ရာကြီးတဲ့ ဟေ့၊ ရေထဲကို လျှောဆင်းသွားတဲ့ အရာကြီးမှ မြောင်းလိုကို ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာတဲ့ မောင်တာတေရေ။

"နောက်နေ့ကျတော့ တစ်ရွာလုံး သိသွားပြီး စာဆွဲမြစ်ထဲမှာ လှေ

တွေနဲ့ စိန်ထွေးအလောင်းကို လိုက်ရှာကြတာမှ နေရာအနှံ့ ပါပဲကွာ"

"မိကျောင်းက တစ်ခါတည်း စားပစ်လိုက်မှာ ပေါ့ လေးလေးရ"

ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်း မေးကြည့်တာပေါ့ ဗျာ၊ လေးလေး ကိုရွှေခိုးက ခေါင်းခါပြပြီးမှ ပြောတယ်ဗျ။

"မဟုတ်ဘူး မောင်တာတေရဲ့ ၊ မိကျောင်းတွေရဲ့ သဘာဝမှာ ကိုက်သွားတဲ့ လူကို တစ်ခါတည်း အကုန်စားခဲ့တယ်၊ လတာ ပြင်မှာ တူးပြီး မြှုပ်ထားတတ်တယ်ကွ၊ ပြီးတော့မှ လာပြီး စားတတ်တာ"

"ဪ...ဒီလိုလား"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုအကောင်က အကြီးကြီး ဆိုတော့ တစ်ခါတည်း စားပစ်လိုက်တာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွာ"

"အဲဒါ တော်တော် ကြာပြီလားကွ"

ကိုဆိတ်ဖွားက ဝင်ပြီးမေးတာဗျ။

အိမ်ရှင်တွေကျွေးတဲ့ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေကို ဆာဆာနဲ့ စားသောက်ပြီးတော့ ကျုပ်က အညာက ပါလာတဲ့ နဂါး ဆေးပေါ့လိပ် ကလေးတစ်လိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှိတယ်ဗျ။ ဆေးလိပ်ကလေး ဖွာရင်း ဒီအကြောင်းကိုပဲ ဆက်ပြောကြတာဗျ။

"စိန်ထွေးကို မိကျောင်း ဆွဲသွားတာ၊ တစ်လလောက်တော့ ရှိပြီကွ"

"နေပါဦး ရွှေခိုးရ၊ မစိန်မြ ခုနက ပြောတာ နှစ်ယောက်ပါ၊ နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး"

"နောက်တစ်ယောက်က မိန်းမကွ၊ မယ်ညွန့်လို့ ခေါ်တယ်၊ စာဆွဲမြစ်ဟိုအောက်ဘက်မှာ နေတာ၊ ညဆယ်နာရီလောက် ဗိုက်နာလို့ အိမ်သာ

ထတက်တာတဲ့ ဟေ့၊ အိမ်သာထဲမှာ မီးခွက် တစ်လုံး ထွန်းလို့ တဲ့ ၊ ဒီအရပ်က အိမ်သာ တော်တော်များများက ရေစပ်မှာ ဆောက်ကြတာလေ ဆိတ်ဖွားရာ၊ ငါတို့ သာ မဆောက် တာကွ"

"အေး ဟုတ်တယ်လေ၊ ရေစပ်က ကျူတော ကိုင်းတော ကြားမှာ အိမ်သာလေးတွေ ဆောက်ကြတာပဲဟာ"

"အေး၊ အဲဒါ မယ်ညွန့်က အိမ်သာထဲမှာ မီးခွက်ကြီးနဲ့ သူ့ယောက်ျားက အိမ်သာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ စောင့်လို့ တဲ့ ဟေ့။"

"ဟဲ့ မယ်ညွန့်ရဲ့ ၊ မပြီးသေးဘူးလားဟဲ့၊ ငါ အိပ်ချင်နေပြီ ဟဲ့"

"နေစမ်းပါဦး ကိုစံပရယ်၊ ဒီမှာ ဗိုက်ထဲ ရစ်နာနေရတဲ့ ကြားထဲတော်"

"

လို့ ပြောလိုက်ပြီးတော့ မကြာဘူးတဲ့ ဟေ့ ‘ဝုန်း’ ဆိုတဲ့ ရေသံကြီးကြားပြီး အိမ်သာကို မိကျောင်းအမြီးကြီးက ရိုက်ချ လိုက်တာ တဲ့ ဟေ့။ အိမ်သာရော မယ်ညွန့်ရော ရေထဲပါသွားရော ပေါ့ကွာ၊ သူ့ယောက်ျား စံပ မြင်လိုက်တဲ့ အမြီးမည်းမည်းကြီးက လောင်းလှေကြီး တစ်စီးစာလောက် ရှိတယ်ဆိုပဲ၊ ဆိတ်ဖွားရဲ့ "

ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ တော့ လူရော အိမ်သာရော ရိုက်ချသွားတဲ့ မိကျောင်း အမြီးမည်းမည်းကြီးကိုပဲ မြင်နေတော့တာပေါ့ဗျာ။

"နေပါဦး လေးလေး ရွှေခိုးရဲ့ ၊ အဲဒီ မမယ်ညွန့် အလောင်းရော လိုက်ရှာကြသေးလားဗျ"

"ဟာ ရှာပါပြီလား မောင်တာတေရယ်၊ ဘယ်မှာ မှ မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ ရွာထဲက လူတွေကတော့ ပြောကြတာပေါ့၊ နတ် မိကျောင်းသိုက်က လူစားလဲဖို့ လာခေါ်သွားတာတို့ ဘာတို့ ပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ စိန်ထွေးရော မ

ယံညွန့်ရောကို ကိုက်သွားတာ ရိုးရိုးမိကျောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ နတ်မိကျောင်းကြီးတို့ ဘာတို့ ပေါ့ကွာ၊ တချို့ ရွာတွေမှာ ကျတော့ ဒါထက်တောင် ပိုပြီး ပြောကြဆိုကြတာဟေ့"

"ဟင်၊ ဘာတွေ ပြောလို့ တုံး လေးလေးရဲ့ "

"ဘာတွေပြောတုံးဆိုရင် နတ်မိကျောင်းကြီးက လူယောင် ဖန်ဆင်းနိုင်တယ်တဲ့ ဟေ့၊ ဟိုတလောက စာဆွဲမြစ်အောက်ပိုင်းက ပိုက်စုဆိုတဲ့ ရွာက ကိုဘမောင်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ လှေနဲ့ လှေကြုံလိုက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဟောဒီရှေ့က ဝဲကြီးနားရောက်တော့...

"သွားပြီ၊ ကိုဘမောင်ရေ လို့ အော်ပြီး ဝဲကြီးထဲကို ခုန်ချသွားရောဆိုပဲ"

"ဟင် တကယ် ဟုတ်လို့ လားဗျ"

"စကားဆိုတဲ့ အတိုင်းကား ကြားလာတာပေါ့ မောင်တာတေရယ်၊ တကယ်တော့ ဟုတ်ပါ့မလားကွာ၊ အခုဆိုရင် ရွာထဲကို လူစိမ်းတစ်ယောက် ဝင်လာရင် အားလုံးက ပြူးပြဲပြီး လိုက်ကြည့် နေကြတာကွ၊ ဒါ လူမှ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ နတ်မိကျောင်းကြီးများ လူယောင် ဆောင်လာတာလားဆိုပြီး တွေးကြတာဟေ့၊ တချို့ကလည်း မိကျောင်းဆိုတာ အားကြီး ညှိတာတဲ့ ကွ၊ လူယောင်ဆောင်လည်း ညှိနဲ့ နံတာပဲဆိုပြီး လူစိမ်းတွေ့ရင် နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပွ ရှုံ့ပွလုပ်ပြီး အနံ့တွေ ဘာတွေ ခံကြည့်ကြရောဟေ့"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား တော်တော်တော့ ခက်နေပြီပဲ လေးလေး ရွှေခိုးရာ"

ကျုပ်လည်း မနေနိုင်တော့လို့ အော်ရယ် မိလိုက်ရောဗျို့။

"အခုတော့ မိကျောင်း ငြိမ်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား ရွှေခိုး"

"ဟာ မငြိမ်ဘူး ဆိတ်ဖွားရဲ့ ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကပဲ သင်္ချိုင်းကုန်းမှ မြှုပ်ထားတဲ့ အလောင်းကို တက်ပြီး ဖော်စားသွား တယ်ကွ"

"ဟေ...ဘယ်လို ဘယ်လိုကွ ရွှေခိုးရဲ့ "

"ဒီလို ဆိတ်ဖွားရေ၊ မင်းနဲ့ ငါ မြစ်ခွဆုံကြီးဘက်ကို လှေနဲ့ သွားဖူးတယ်လေကွာ၊ အဲဒီတုန်းက မင်းကို ငါ ပြတယ်လေ၊ ဒါ ငါတို့ ရွာတွေရဲ့ သင်္ချိုင်းလို့ တောင် ပြောသေးတယ်လေ"

"အေး အေး၊ မှတ်မိတယ်၊ မှတ်မိတယ်၊ မြစ်ခွဆုံကြီး နေရာက ရေလယ်ကျွန်းကြီးပေါ်မှာ လေ"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကျွန်းက ဘယ်တုန်း ကတည်းက ရှိနေတာတုံးတော့ မပြောတတ်ဘူးကွ၊ ငါတို့ ဝဲကြီးရယ်၊ ပန်းမခုံရယ် ၊ တုံးလဲ့ရွာရယ်က လူသေရင် ဒီသင်္ချိုင်းမှာ ပဲ သင်္ဂြိုဟ်ကြတာလေကွာ၊ ရှေးလူကြီးတွေ စိုက်သွားတဲ့ ကုက္ကိုပင် ကြီးတွေမှ ညို့နေတာလေ၊ မင်းတွေ့ပါတယ်"

"အေး တွေ့ပါတယ် ရွှေခိုးရာ၊ မင်းတောင် ပြောသေး တယ်လေ၊ ရေလယ်ကျွန်း သင်္ချိုင်းဆိုတာမို့လား"

"အေး၊ အဲဒီ သင်္ချိုင်းမှာ တချို့က မြေမြှုပ်တယ်၊ တချို့က ဂူသွင်းတယ်၊ တချို့ကတော့လည်း မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြတယ်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါ ဟိုတစ်နေ့က ပန်းမခုံက ဦးထွန်းဆိုတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် သေလို့ ဒီမှာ လာပြီး သင်္ဂြိုဟ်ကြတာ၊ သူတို့ က မြေမြှုပ်တာလေ၊ နောက်နေ့ သူတို့ အမျိုးတွေ ရောက်လာလို့ မြှုပ်ထားတဲ့ မြေပုံကို လာပြတော့ အလောင်း မရှိတော့ဘူးကွ၊ မြေပုံကိုတူးပြီး အထဲက အခေါင်းကို ဆွဲဖော်ထားတာတဲ့ ဟေ့၊

သစ်သားခေါင်းကြီးက ကြိုးပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး အထဲက အလောင်းက မရှိတော့ဘူး၊ သီချိုင်းထဲမှာ လိုက်ရှာတော့လည်း ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူးတဲ့ဟေ့၊ မိကျောင်း ဗိုက်ရာကြီးပဲ တွေ့သတဲ့ အဲဒီနေ့က ပန်းမခုံသားတွေ လှေတွေနဲ့ လာပြီး ကြည့်ကြတာ မြစ်ထဲမှာ လှေတွေကို ပြည့်လို့ "

"ဟာ တော်တော်ကို ဆိုးနေတာပဲ ရွှေခိုးရာ"

"အေး၊ မနက်ဖြန်မှာ တုံးလဲ့က အသုဘတစ်ခု သင်္ဂြိုဟ် လိမ့်မယ်၊ သူတို့ လည်း မြေမြှုပ်မှာ ပဲ၊ စောစောကပဲ ကျင်းတူးမယ့် ကောင်တွေ သွားကြတာ တွေ့တယ်၊ ငါ့စိတ်ထင်တော့ မိကျောင်းက လာပြီး ဖော်ဦးမှာ ပဲကွ"

လေးလေးရွှေခိုးက ပြောတော့ ကျုပ်က ပြောလိုက်မိတာ ဗျ။

"ကျုပ်ဖြင့် အဲဒီသီချိုင်းထဲမှာ ညအိပ်ပြီးတောင် စောင့်ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ"

"ဟေ၊ မင်း တကယ် ကြည့်ချင်တာလား၊ ကြည့်ရော ကြည့်ရဲပါ့မလားကွ"

လေးလေးရွှေခိုးက ကျုပ်ကို ရယ်ပြီးမေးတာဗျ။

"ရွှေခိုးရေ၊ မင်းက တာတော့ အကြောင်းမှ မသိသေး ပဲကိုးကွ"

ဆိုပြီး ကျုပ်အကြောင်းတွေ ပြောပြတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာ တင်လေးလေးရွှေခိုးရော သူ့မိန်းမ မစိန်မြရောက အံ့သြသွား ကြရောဗျို့။

"မောင်တာတေ တကယ် စောင့်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် ဟောဒီရွာမှာ မင်းလိုပဲ အင်မတန် စပ်စုချင်တဲ့ ကောင် တစ်ကောင် ရှိတယ်ကွ၊ သူ့နာမည်က ဖိုးထောင်တဲ့ ၊ ငါ ဖိုးထောင်နဲ့ မင်းနဲ့ တွဲပေးလိုက်မယ်၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် မနက်ဖြန်ညမှာ ရေလယ် ကျွန်းသီချိုင်းမှာ စောင့်ကြည့်ကြပေါ့

ကွာ"

"ဟာ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ"

လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တော့ လေးလေးရွှေခိုးက ရွာလယ်ပိုင်းမှာ နေတဲ့ ဖိုးထောင်ဆီကို လူလွှတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းရောဗျို့။

ဖိုးထောင်ဆိုတဲ့ ကောင်က ကျုပ်နဲ့ ရွယ်တူပဲဗျ။ အရပ်က ပုပျပ်ပျပ်၊ လူဂိုင်းတောင့်တောင့်၊ ခေါင်းကဆံပင်က ကတုံး ဆံတောက်လို့ ခေါ်တဲ့ ဆံပင်အတိုနဲ့ ဗျ။ လေးလေးရွှေခိုးက ကျုပ်ကို ဖိုးထောင်နဲ့ မိတ်ဆက် ပေးပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ ဖိုးထောင်က ကျုပ်ကို တော်တော် သဘောကျသွားပုံပဲဗျ။

နောက်နေ့ရောက်တော့ ဖိုးထောင်က ကျုပ်ကို လက်လှော် လှေတစ် စင်းနဲ့ လာခေါ်တယ်။ သူက နောက်က ပဲ့ကိုင်ပြီး ကျုပ်က လှေဦးက လှော်တက် တစ်ချောင်းနဲ့ လှော်ရတာပေါ့ဗျာ။

"တာတေ လာကွ၊ တုံးလဲ့က အသုဘ ချ လာပြီ၊ ငါတို့ ပါ တစ်ခါတ ညှင်း အသုဘ လိုက်ပို့ကြရအောင်၊ ဒါမှ သူတို့ မြှုပ်တဲ့ နေရာ သိရမှာ ကွ၊ ပြီးတော့ ညမိုးချုပ်သွားရင် မြစ်ထဲမှာ က အန္တရာယ် သိပ်များ တယ်၊ အ ခုလို အချိန်သွားပြီးတော့ ရေလယ်ကျွန်း သီချိုင်းမှာ နေခဲ့တာက အ ကောင်းဆုံးပဲကွ"

ဟုတ်တယ်ဗျို့။ အောက်ဘက်ကနေပြီး အသုဘ ချလာတဲ့ ဆိုင်းသံ ကြားနေရတယ်။

"ဘိန်၊ ဘိန်၊ ဗ၊ ဘိန်၊ ထီ၊ ဘိန်၊ ဘိန်၊ ဗဘိန်ထီ၊ ဗေထီ၊ ဗေထီ၊ ဗေထီ၊ ဗေထီ၊ ချမ်း၊ ချမ်း၊ ချမ်း၊ တီ၊ တီ၊ တီ၊ တီ၊ တော်၊ တော် တီ"

အသုဘချဆိုင်းဗျ။ ပတ်မကြီးတီးသံ၊ လင်ကွင်းတီးသံ၊ နဲ့မှုတ်တဲ့ အ

သံတွေက စည်းဝါးတကျပေါ့ဗျ။ ဒါပေမဲ့ မြစ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အဲဒီအသံကြီးကို ကြားနေရတာကိုက ကြောက်စရာ ကြီးဗျ။

အသုဘပြင်ပြီး တင်ထားတဲ့ လှေက အလယ်ကဗျ။ ရှေ့က လှေနှစ်စင်းက ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ တွဲပြီး ရှေ့ကဆွဲသွားနေတာ။ ရှေ့က ဆွဲတဲ့ လှေတစ်စီးမှာ လှော်တဲ့ လူက ဆယ်ယောက်စီလောက် ပါတယ်။ လူနှစ်ဆယ်လောက် လှော်တဲ့ အားနဲ့ အသုဘတင်ထား တဲ့ လှေက ရွေ့ပါသွားတာပေါ့ဗျာ။

အသုဘလှေရဲ့ နောက်ဘက်မှာ လည်း ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ ဆွဲထားတဲ့ လှေနှစ်စီး ပါသေးတယ်ဗျ။ အဲဒီ လှေနှစ်စီးမှာ လည်း တစ်စီးကို လူဆယ်ယောက်စီလောက် လှော်လို့ ဗျ။ လှေနှစ်စီးဆိုတော့ လူနှစ်ဆယ် လှော်တာပေါ့ဗျာ။ ဆိုင်းတီးတဲ့ လူတွေက သပ်သပ် လှေတစ်စီးနဲ့ အသုဘလှေနဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ပါလာတာ။

နောက်က လှေတွေက လူတွေက တစ်နေရာရောက်ရင်

"ဝေး"

လို့ ညာသံပေးပြီး လှေကို နောက်ဘက်ကို ပြန်လှော်ကြ တာဗျို့။ အရှေ့က ဆွဲသွားတဲ့ လှေနှစ်စီးကလည်း အရှေ့ကို လှော်တာပေါ့ဗျာ။ နောက်က လှေနှစ်စီးကလည်း နောက်ကိုလှော် ဆိုတော့ အသုဘလှေက အလယ်မှာ ရပ်ပြီး အနောက် ပါသွားလိုက်၊ အရှေ့ ပါသွားလိုက်နဲ့ ဗျို့။ ဒီအချိန်မှာ ဆိုင်းကလည်း ...

"ထီ၊ ထီ၊ ထီ၊ ထီ၊ ချမ်း၊ ချမ်း၊ ချမ်း"

ဆိုပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း တီးပေးတာဗျ။ အသုဘ လှေကြီးက ရေထဲမှာ အရှေ့ဘက် ပါသွားလိုက်၊ အနောက်ဘက်ကို ပါသွားလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတာ

ပေါ့ဗျာ။

ဒါကို သူတို့ အရပ်က ရေဖောင်ဆွဲတယ်လို့ ခေါ်ကြတာဗျ။ ကျုပ်ဖြင့် ဆိုင်းသံကြီး ကြားနေရပြီး ရေဖောင်ဆွဲနေတဲ့ အသုဘကြီးကို မြင်နေရတာ ကြက်သီးတွေတောင် ဖြန်းခနဲထလို့ ဗျို့။

ရေဖောင်ဆွဲတဲ့ လူတွေ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျတော့မှ ပဲ အသုဘကို ကောင်းကောင်း ပို့ကြတော့တာဗျို့။ ဒါက အောက်ပြည် အောက်ရွာရဲ့ ဓလေ့ တစ်ခုပေါ့ဗျာ။ ရေလယ်ကျွန်းကို ရောက်တော့ အဆင်သင့် တူးထားတဲ့ မြေကျင်းထဲကို အသုဘထည့်ပြီး မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ကြတယ်။ ညနေ လေးနာရီလောက် ရောက်တော့ တုံးလှဲ ရွာသားတွေ လှေလှော်ပြီး ပြန်ကြရောဗျို့။ ကျုပ်နဲ့ ဖိုးထောင်ကတော့ ပြန်မလို ဘာလိုလုပ်ပြီး လှေနဲ့ ရေလယ်ကျွန်း ဟိုဘက်မှာ သွားခိုနေလိုက်ကြတယ်။

လူတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့မှ ကျွန်းပေါ်ပြန်တက်ပြီး သင်္ချိုင်းထဲကို ဝင်လာခဲ့ကြတယ်။ ဖိုးထောင်က သူ့လှေကို ချုံပုတ်တွေထဲ ဆွဲသွင်းပြီး ဖွက်ထားလိုက်တယ်ဗျ။

ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် သင်္ချိုင်းကို အပေါ်စီးကနေ မြင်ရတဲ့ သရက်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို ရွေးလိုက်တယ်။ မိုးချုပ်တာနဲ့ ဖိုးထောင် ယူလာတဲ့ မုန့်ဆီကြော်တွေ စားလိုက်ကြတယ်။ ဖိုးထောင် တို့ အိမ်မှာ နတ်တင်တဲ့ မုန့်ဆီကြော်တွေလို့ ပြောတယ်ဗျ။ နှစ်ယောက်သား စားသောက်ပြီး ဆေးလိပ် တစ်ယောက်တစ်လိပ် သောက်ကြတယ်။